

Langt højere Bjerge saa vide paa Jord
man har, end hvor Bjærg kun er Bakke;
men gerne med Slette og Grønhøj i Nord
vi Danemænd tage til Takke;
vi er ikke skabte til Højhed og Blæst,
ved Jorden at blive det tjener os bedst.

Langt kønnere Egne, vil gerne vi tro,
kan Fremmede udenlands finde;
men Dansken har hjemme hvor Bøgene gro
ved Strand med den favre Kærminde,
og dejligst vi finde ved Vugge og Grav
den bomstrende Mark i det bølgende Hav.

Langt større Bedrifter for Ære og Sold
maaske saa man Udlænding øve;
omsonst dog ej Danemænd førte i Skjold
med Hjertene Løve ved Løve;
lad Ørne kun rives om Jorderigs bold
vi bytte ej Banner, vi skifte ej Skjold.

Langt mere af Malmen saa hvid og saa rød
fik andre i Bjerg og i Bytte;
hos Dansken dog findes det daglige Brød
ej mindre i Fattigmænds Hytte;
og da har i Rigdom vi drevet det vidt,
naar faa har for meget og færre for lidt.

39.58

8 153

Ved

Valdemarsmødet

i

Vordingborg 1926.

—

Paa Sjolunds fagre Sletter
ved Østersøens Bred,
hvor Skoven Kranse fletter
om Engens Blomsterbed,
hvor Sølvkilden glider
nu ved Ruinens Fod,
der stolt i gamle Tider
en Kongebolig stod.

I Borgens gyldne Sale
sig rørte muntert Liv,
der hørtes skæmtsom Tale
og lystig Tidsfordriv.
Kong Valdemar der bygged'
saa fast sit Kongehus,
som det hans Liv betrygged'
til Verden sank i Grus.

Med lystig Jægerskare
paa hviden Ganger fløj
den Konge tit med Fare
hen over Stub og Høj;
men i den raske Glæde
ved Jægerhornets Klang
de glemte tit at bede
og høre Messesang.

— I Muld for længe siden
Kong Valdemar er lagt,
men sælsomt gennem Tiden
gaar Sagnet om hans Jagt.
Tit korsør arme Bonde
sig end paa natlig Sti,
hvor Jægere og Hunde
ham suse vildt forbi.

*Moder altid aflyst i Vordingborg fra Reiserestaurant
(Sørensen's)*

Fred. Sommer, Vordingborg

Danmark er jeg født, der har jeg hjemme,
der har jeg Rod, dérfra min Verden gaar.
Du danske Sprog, du er min Moders Stemme,
saa sødt velsignet du mit Hjerte naar.
Du danske, friske Strand,
hvor Oltids Kæmpegrave
staar mellem Æblegaard og Humlehøve, —
dig elsker jeg — Danmark, mit Fædreland!

Hvor reder Sommeren vel Blomstersengen
mer rigt end her, ned til den aabne Strand?
hvor staar Fuldmaanen over Kløverengen
saa dejlig som i Bøgens Fædreland?
Du danske, friske Strand,
hvor Danebrogen vajer, —
Gud gav os den, — Gud giv den bedste Sejer!
dig elsker jeg, — Danmark mit Fædreland!

Engang du Herre var i hele Norden,
bød over England, — nu du kaldes svag,
et lille Land, og dog saa vidt om Jorden
end høres Danskens Sang og Mejselslag.
Du danske, friske Strand, —
Plovjernet Guldhorn finder, —
Gud giv dig Fremtid, som han gav dig Minder!
dig elsker jeg! — Danmark mit Fædreland!

Du Land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
hvor jeg har Rod, hvorfra min Verden gaar,
hvor Sproget er min Moders bløde Stemme
og som en sød Musik mit Hjerte naar,
du danske friske Strand
med vilde Svaners Rede,
i grønne Ø'er, mit Hjertes Hjem her nede, --
dig elsker jeg! Danmark, mit Fædreland!

Langt højere Bjerge saa vide paa Jord
man har, end hvor Bjærg kun er Bakke;
men gerne med Slette og Grønhøj i Nord
vi Danemænd tage til Takke;
vi er ikke skabte til Højhed og Blæst,
ved Jorden at blive det tjener os bedst.

Langt kønnere Egne, vil gerne vi tro,
kan Fremmede udenlands finde;
men Dansken har hjemme hvor Bøgene gro
ved Strand med den favre Kærminde,
og dejligst vi finde ved Vugge og Grav
den bomstrende Mark i det bølgende Hav.

Langt større Bedrifter for Ære og Sold
maaske saa man Udlænding øve;
omsonst dog ej Danemænd førte i Skjold
med Hjertene Løve ved Løve;
lad Ørne kun rives om Jorderigs bold
vi bytte ej Banner, vi skifte ej Skjold.

Langt mere af Malmen saa hvid og saa rød
fik andre i Bjerg og i Bytte;
hos Dansken dog findes det daglige Brød
ej mindre i Fattigmands Hytte;
og da har i Rigdom vi drevet det vidt,
naar faa har for meget og færre for lidt.

39.58

Paa Sjølund's fagre Sletter
ved Østersøens Bred,
hvor Skoven Kranse fletter
om Engens Blomsterbed,
hvor Sølvkilden glider
nu ved Ruinens Fod,
der stolt i gamle Tider
en Kongebolig stod.

I Borgens gyldne Sale
sig rørte muntert Liv,
der hørtes skæmtsom Tale
og lystig Tidsfordriv.
Kong Valdemar der bygged'
saa fast sit Kongehus,
som det hans Liv betrygged'
til Verden sank i Grus.

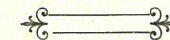
Med lystig Jægerskare
paa hviden Ganger fløj
den Konge tit med Fare
hen over Stub og Høj;
men i den raske Glæde
ved Jægerhornets Klang
de glemte tit at bede
og høre Messesang.

— I Muld for længe siden
Kong Valdemar er lagt,
men sælsomt gennem Tiden
gaar Sagnet om hans Jagt.
Tit korsør arme Bonde
sig end paa natlig Sti,
hvor Jægere og Hunde
ham suse vildt forbi.

Fred. Sommer, Vordingborg

*Moder altid afholdt i Vordingborg fra Reventzen
(Carls Havn)*

Ved
Valdemarsmødet
i
Vordingborg 1926.

Danmark er jeg født, der har jeg hjemme,
der har jeg Rod, dérfra min Verden gaar.
Du danske Sprog, du er min Moders Stemme,
saa sødt velsignet du mit Hjerte naar.
Du danske, friske Strand,
hvor Oltids Kæmpegrave
staar mellem Æblegaard og Humlehave, —
dig elsker jeg — Danmark, mit Fædreland!

Hvor reder Sommeren vel Blomstersengen
mer rigt end her, ned til den aabne Strand?
hvor staar Fuldmaanen over Kløverengen
saa dejlig som i Bøgens Fædreland?
Du danske, friske Strand,
hvor Danebrogen vajer, —
Gud gav os den, — Gud giv den bedste Sejer!
dig elsker jeg, — Danmark mit Fædreland!

Engang du Herre var i hele Norden,
bød over England, — nu du kaldes svag,
et lille Land, og dog saa vidt om Jorden
end høres Danskens Sang og Mejselslag.
Du danske, friske Strand, —
Plovjernet Guldhorn finder, —
Gud giv dig Fremtid, som han gav dig Minder!
dig elsker jeg! — Danmark mit Fædreland!

Du Land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
hvor jeg har Rod, hvorfra min Verden gaar,
hvor Sproget er min Moders bløde Stemme
og som en sød Musik mit Hjerte naar,
du danske friske Strand
med vilde Svaners Rede,
i grønne Ø'er, mit Hjertes Hjem her nede, --
dig elsker jeg! Danmark, mit Fædreland!

Der er ingenting, der maner,
som et Flag, der gaar til Top,
mens det drager vore Hjerter
og vort Sind mod Himlen op, --
og det vajer under Saling
som en flammende Befaling,
aa, men ogsaa som en Hvisken
om det største, som vi ved:
Ikke din og ikke min,
men hele Folkets Evighed!

Det har vajet for de Slægter,
hvorved vi og vort blev til,
over Fredens milde Toner,
over Kampens vilde Spil.
Det var forrest, naar de sejred,
det var med dem, naar de fejred --
langt fra Hjemmet -- Hjemmets Fester,
det var Raabet naar de stred,
og det sidste Suk i Bølgen,
naar det stolte Skib gik ned. --

Derfor blotter vi vort Hoved,
hvergang Flaget gaar til Top,
mens det drager vore Hjerter
og vort Sind mod Himlen op.
Det er vore Drømmes Tolk,
det er baade Land og Folk. --
Lad dit hvide Kors forkynde
for hver fremmed Havn og Red,
-- omend hele Verden strides --
jeg er Danmark jeg er Fred!

Ej Skansen blot og Havet
en Skare Helte bar,
men Mark og Arbejdskube
og sine Helte har;
og hver hvis Værk og Snille
fik Vædekampens Løn,
skal æres i det stille
som Folkets tapre Søn.

Han, som bag Ploven pruster
om Kap med sine Øg,
og han som daglig puster
hos Ovnens hede røg,
og han som Typen fører
til Bog og Billedblad,
og han som Sleven rører
i Smeltediglens Fad!

De store Mænd, som virke
med Omsigt og Geni,
og de som flittigt pirke
den lille Industri,
de Blusemænd, som bære
og lægge Kræfter til, --
dem alle skal vi ære,
som trofast gavne vil!

Et Hoved kan ej være
foruden Haand og Fod,
og Haand og Fod maa lære
at lyde Tankens Mod,
men virkes der et hele
som mangt, vort Øje saa,
da skal og Æren dele
de store og de smaa.

Som dybest Brønd gir altid klare Vand,
og lilligst Drik fra dunkle Væld udrinder,
saa styrkes Slægtens Marv hos Barn og Mand
ved Folkets Arv af dybe stærke Minder.
Din egen Dag er kort, men Slægtens lang;
læg Øret ydmygt til dens Rod forneden:
Aartusind toner op i Graad og Sang,
mens Toppen suser imod Evigheden!

Vi søger Slægtens Spør i stort og smaat,
i Flinteoksen efter Harvens Tænder,
i Mosefundets Smykke, plunt og raat,
i Kirkens Kvadre, lagt af brede Hænder.
Hvert skimlet Skrift, hver skjoldet Alterbog
har gemt et Gran af Slægtens Ve og Vaade;
nu skal de røbe mig, hvad Vej jeg drog,
og løfte mig et Flig af Livets Gaade.

Endnu en Stund, saa drær den danske Rug,
mens Lærken triller, og Graagøge kukke.
Du Pusling-Land som hygger dig i Smug,
mens hele Verden brænder om din Vugge,
mod dig vort Haab og Manddomsdrømmen gaar,
naar Landsbyklokken signer dine Strande,
naar Aftenrøden højt i Skyen staar
og sænker Fredens Kørstegn paa din Pande.

Lad mig kun flagre hen som Blad i Høst,
naar du mit Land, min Stamme, frit maa leve,
og skønne Sange paa den danske Røst
maa frie, stærke Sjæle gennembæve.
da staar en ny Tids Bonde paa sin Toft
og lytter ud mod andre Lærkesange,
mens Himlen maler blaat sit Sommerløft
og Rugen gulnes tæt om Vig og Vange.